

Revisionisme — teoretisk forhøjelse eller forrådnelse?

Spittelsen i arbejderbevægelsen

Verdens arbejderbevægelse er i dag hovedsagelig splittet op i tre store og betydningsfulde ideologiske, teoretiske og politiske grupper. Den af grupperne, som er stærkest på den vestlige halvkugle, er den socialdemokratiske gruppe, ledet af Tysklands og Englands socialdemokratiske partier. Den næst største er den revisionistiske gruppe, som har sin bastion i Sovjetunionen, og hvis leder i international skala er Sovjetunionens Kommunistiske Parti. Og den tredje er den marxist-leninistiske gruppe, hvis leder er Kinas Kommunistiske Parti.

Tilpasning og afgrænsning

Der står en hård kamp mellem disse tre grupper i arbejderbevægelsen. Denne kamp kommer både til udtryk i udgivelsen af politiske pjecer, men også i direkte konfrontationer i form af væpnet kamp, som f.eks. i Chile, Angola, Portugal og grænsestriderne mellem Sovjetunionen og Den kinesiske Folkerepublik. Når dette er sagt, er det nødvendigt at tilføje, at imens den marxist-leninistiske gruppe stadig og i større og større grad afgrænser sig fra de to andre, sker der en gradvis tilnærmelse mellem de socialdemokratiske og revisionistiske grupper. Dette

tionelle kommunistpartier som f.eks. Danmarks kommunistiske Parti har gennem de sidste ti år forandret deres programmer væsentligt, også i principiel forstand. Grundlæggende teoretiske synspunkter i marxismen-leninismen, som partierne først frem efter 1. verdenskrig, er ligeledes fjernet fra programmerne som i den politiske propagandaen. Selve det strategiske mål er blevet erstattet med et andet.

Betydningsfulde uoverensstemmelser

I daglige diskussioner omkring disse spørgsmål kommer det ofte til udtryk, at folk opfatter disse uoverensstemmelser som andenrangs uoverensstemmelser, som sekundære og somme-tider næsten som det rene og skære ordkloveri. Men det er i denne forbindelse afgjort nødvendigt at slå fast, at disse uoverensstemmelser er af fundamental art, og at de i praksis, i den daglige politik medfører helt væsentlige forskelle i arbejds metode og opstillelse af dagskrav m.v.

Væsentlige dele af disse uoverensstemmelser kredser omkring spørgsmålet om arbejderstaten, hvor den marxist-leninistiske gruppe holder fast ved Marx' og Lenins formulerede »proletariatets diktatur« eller »proletariatets demokrati«, hvorimod den revisionistiske gruppe har skiftet dette strategiske mål ud med »anti-monopol kapitalistisk demokrati« eller »hele folkets stat«.

Overgangen til det socialistiske samfund er også et centralt punkt i uoverensstemmelserne. Den marxist-leninistiske gruppe står på det grundlag, at man i monopol-kapitalismens epoke mere end nogen sinde må forberede sig på en voldelig revolution, og at man ikke skal sætte propagandaen om en fredelig overgang til socialismen sentralt, men at man selvfølgelig skal udnytte alle muligheder for en fredelig overgang, hvor man synes dette være realistisk. I dette spørgsmål har revisionisterne indtaget den holdning og det standpunkt, at det fuldt ud er muligt at nå socialismen via fredelige midler, dvs. gennem gradvise reformer eller, som Togliatti, formanden i Italiens kommunistiske Parti, udtrykte det, gennem »strukturforandringer« via de repræsentative organer, o.s.v.

Det er i denne forbindelse, at man skal forstå den revisionistiske gruppes dementi af proletariatet som den vigtigste eller ledende klasse i kampen for socialismen.

Endelig skal nævnes, at imens den marxist-leninistiske gruppe holder fast ved nødvendigheden for at forbedre ikke til det, vi (dvs. FKP) vil. Det har en nedsettende betydning(!), der er i strid med det, vi stræber efter og som er vore grund-sætninger.

Han tilføjede, at socialismen er »synonym med fri-

hed«, dvs., at »for os (dvs. FKP) er der ikke tale om at tillade angreb på friheden(!)«. Han fremhævede endvidere dette standpunkt ved at sige, at »det er udelukket at gribe til undertrykkelse eller til administrative foranstaltninger mod fremsættelse af ideer.«

Marx og Lenin om proletariatets diktatur og rent demokrati

Det var Karl Marx, den største af kommunismens grundlæggere, som først formulerede og forklarede udtrykket »proletariatets diktatur«. I et brev til Weydemeyer skrev han bl.a. dette om sin historiske fortjeneste: »...Det nye, jeg gjorde, var at paavise,..... at Klassekampen nødvendigvis fører til Proletariatets Diktatur.«.

V. I. Lenin, bolsjevikernes leder, står som den, som bedst, stærkest og klarest af alle uddybede denne betydningsfulde videnskabelige konklusion af Marx, og forsvarede den mod alle angreb fra højre socialdemokraterne.

Lenin påviste i sin berømte bog »Staten og Revolutionen« bl.a., at de borgerlige stater kunne have forskellige former, men at de »i sidste Instans ubetinget (var) Bourgeoisiet Diktatur.« Og han fortsatte: »Overgangen fra Kapitalismen til Kommunismen maa naturligvis frembringe en yhyre Rigmog og Mangfoldighed af politiske Former, men det væsentlige vil ubetinget stadig være dette ene: »Proletariatets Diktatur.« (fremhævet af Lenin).

Lenin bebrejder Kautsky, at denne »forkaster, forbigår i stilhed, glatter over, alt ved marxismen som borgerskabet ikke kann godta«, nemlig: »proletariatets revolutionsnære vold mod borgerskabet for at tilintetgjøre det.«

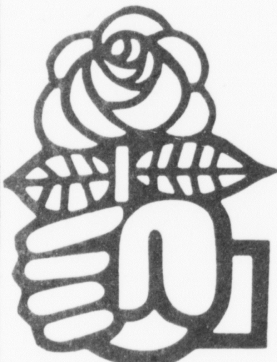
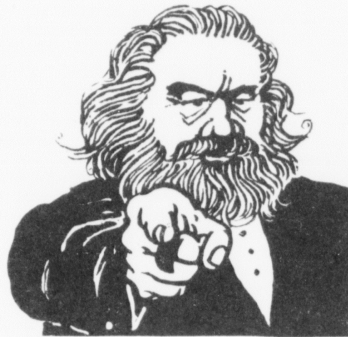
I sin polemik og argumentation mod Kautsky citerer Lenin Engles berømte brev til Bebel, dateret 28. marts — 1875. Han lægger særlig stor vægt på følgende konklusion af Engels: »Sålang arbejderklassen fortsat trenger staten skjer ikke dette for frihedens skyld, men for at holde fienden nede. Med en gang det blir mulig å snakke om frihet opphører staten som sådan å eksistere.«

Marx og Lenin om proletariatets diktatur og rent demokrati

Og idet Lenin kommer ind på spørgsmålet omkring de borgerlige frihederne, tager han den konkrete situation i Sovjetunionen og siger bl.a.

»V. I. Lenin, bolsjevikernes leder, står som den, som bedst, stærkest og klarest af alle uddybede denne betydningsfulde videnskabelige konklusion af Marx, og forsvarede den mod alle angreb fra højre socialdemokraterne.«

Lenin påviste i sin berømte bog »Staten og Revolutionen« bl.a., at de borgerlige stater kunne have forskellige former, men at de »i sidste Instans ubetinget (var) Bourgeoisiet Diktatur.« Og han fortsatte: »Overgangen fra Kapitalismen til Kommunismen maa naturligvis frembringe en yhyre Rigmog og Mangfoldighed af politiske Former, men det væsentlige vil ubetinget stadig være dette ene: »Proletariatets Diktatur.« (fremhævet af Lenin).

kommer sikkert klarest til udtryk gennem en sammenligning af de to sidstnævnte politiske platformer og programmer, men også gennem den konkrete politik, hvor disse f.eks. ofte samarbejder i regeringsarbejde eller de går sammen i »blokke« i de repræsentative organer.

De gamle, såkaldte tradi-

således om disse: »Det gamle borgerlige apparatet — byråkratiet, privilegierne med å være rik, med å ha borgerlig utdannelse, med å ha forbindelse (disse praktiske privilegierne blir desto mere varierende, jo sterkere det borgerlige demokratiet er) — forsvinner under sovjetorganiseringen. Pressefriheten er ikke lenger hykleri, fordi borgerskabet er blitt fratt trykkeriene og papirlagrene. Det samme gjelder for de beste bygningene, palassene, herskapsboligene og herregårdene. Ved et